

opfyldt som netop i de første Aar i et saadant Nybyggerhjem. Og for saa vidt man har den Opfattelse, at det er en Fordel for Samfundet, at vi faar flere af disse Landbohjem, ser jeg egentlig ikke, der er noget som helst urigtigt i, at man i de første Aar giver dem denne Haandsrækning, at man giver dem en vis mindre Part af Byggeværdien som rentefrit Laan, men naturligvis saaledes, at man forlanger, at den rentefrie Del af Laanet først skal betales af, saaledes at det i Løbet af en kortere Aarrække bliver, om jeg saa maa sige, regulære Laan med aarlig Rente og Afdragsydelse.

Dernæst er der her foreslaaet den Ændring, at de Laan, der ydes, skal være afdragsfri i 5 Aar. I Øjeblikket er det 3 Aar, men efter den almindelige Husmandslov er de afdragsfri i 5 Aar, og naar vi nu indfører økonomiske Ligestilling i de Henseender, jeg allerede har omtalt, forekommer det mig ogsaa billigt, at de, der har oprettet Brug efter Loven af 4. Oktober 1919, faar den Fordel, som gives efter den anden Lov, at de har Afdragsfrihed i 5 Aar.

Endelig foreslaas der, at en Ansøger, der er fuldmyndig, skal kunne tages i Betragtning, selv om han, paa Grund af for ung Alder, ikke har Valgret til Folketinget. I Øjeblikket vil efter den saakaldte gamle Husmandslov enhver, der har en saa høj Alder, at han er fuldmyndig, kunne komme i Betragtning, medens han efter Loven af 4. Oktober 1919 skal være saa gammel, at han har Valgret til Folketinget. Det vil altsaa sige, at den ene Lov kræver 21 Aar, den anden Lov 25 Aar, og naar vi vil tilstræbe Lighed, finder jeg det betimeligt og rigtigt, at man ogsaa i saa Henseende indfører fuldkommen Lighed. Spørgsmaalet er saa, hvad man anser for at være det rette, og jeg skal ikke lægge Skjul paa, at i al Almindelighed vil det forme sig saaledes, at man ikke giver Laanebevilling til ret mange, der er under 25 Aar. Der er mange ældre Ansøgere, og det vil i Almindelighed ogsaa være rigtigt at kræve en saadan Modenhed som den, der maa antages at være knyttet til en højere Alder. Men jeg har dog ikke ment, det vilde være rigtigt helt at udelukke den Mulighed, at man undtagelsesvis kunde give en Laanebevilling til en særlig kvalificeret Ansøger, der maaske var 23 eller 24 Aar. Derfor har jeg ment, at naar der tilstræbes Ligestilling, bør det ske ved, at man sætter Alderen til 21 Aar, idet jeg gaar ud fra som givet, at dette ikke vil betyde, at man uden videre antager 21- eller 22-aarige unge Mænd, men at man som hidtil tager de Folk, der gennem mange

Aars Praksis har Kendskab til det, de skal gaa ind til, og som ogsaa gennem mange Aars Praksis har vist, at de baade har Evne til at arbejde og ogsaa navnlig Evne til i økonomisk Henseende at omgaas deres egne Sager paa en saadan Maade, at der er Sandsynlighed for, at de kan klare sig under de forholdsvis haarde Begyndervanskeligheder, de kommer ind under. Jeg haaber, at det ogsaa vil blive Regelen i Fremtiden, og at det almindelige altsaa bliver, at man vælger Folk, der er over 25 Aar, men jeg ønsker dog ikke, det skal være udelukket, at Amtskommissionerne i Forbindelse med Jordlovsudvalget i Fremtiden undtagelsesvis skulde kunne antage en Ansøger, som er under 25 Aar, naar de maatte finde Anledning dertil.

Jeg har hermed omtalt de Ændringer, der indeholdes i de to Lovforslag, og jeg skal med disse Bemærkninger anbefale begge Forslag til det høje Tings Velvillie.

Anden Næstformand (Parkov): Derefter har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte de for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg skal først have den Ære at fremsætte for det høje Ting *Forslag til Lov om Ydelse af Brændsel til Aldersrentenydere i Vinteren 1923—24*. I Indenrigsministeriet har vi i længere Tid beskæftiget os med Spørgsmaalet om Brændselshjælp til Aldersrentenydere, idet det maatte antages, at adskillige Aldersrentenydere ikke havde sørget eller ikke havde kunnet sørge for det fornødne Brændsel, da de var gaaet ud fra, at dette, saaledes som det er sket i en Række Kommuner under Alderdomsunderstøttelseslovgivningen, vilde blive ydet dem ved kommunal Foranstaltning. For at bidrage det mest mulige til, at disse Personer kunde blive hjulpet paa Grundlag af Aldersrenteloven, da det maatte antages, at den Vanskelighed, som adskillige af dem her var kommet i, havde sin Aarsag i Mangel paa Viden om Aldersrentelovens Bestemmelser, udsendte Indenrigsministeriet den 14. September 1923 et Cirkulære, hvori det gav Anvisning paa den Fremgangsmaade, som man vilde finde det rimeligt, at Kommunalbestyrelserne fulgte ved Ordningen af denne Sag. Imidlertid har man her i det høje Ting fra forskellige Sider fremført, at man ikke mener det muligt at ordne Spørgsmaalet paa Grundlag af Cirkulærets Anvisning under Hensyn til, at Kommunalbestyrelserne allerede har disponeret ud fra andre Forudsætninger med Hensyn til det